

15 JANUARI 1923

No. 2

28e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Ik weet, dat het hun zal welgaan, die God vreezen”.

Prediker 8: 12.

Een vertrouwelijk overzicht over de Mormonen.

DOOR CHARLES J. DIXON.

(Slot).

Mij werd het brood even vrij aangeboden als de leden zelf. Ik nam geen deel, ik was daar slechts om op te merken. Nadat allen waren bediend, keerden de jongens naar het platform terug en plaatsten hun borden op de tafel of altaar, vanwaar zij waren genomen. Toen gingen ze op een zetel op het platform zitten en een jongen bediende de andere vijf en werd op zijn beurt door den jongen man bediend, die den zegen over het brood had gevraagd. Hij op zijn beurt bediende den anderen jongen man, die toen het bord nam en hem bediende. Toen lichtten de twee jonge menschen een linnen doek van de tafel op aan de andere zijde van den lezeaar, en er waren twaalf vaten — zes kannen en zes bekers. De tweede jonge man vroeg een zegen over dezen en toen namen de jongens ieder een kan en een beker en dienden den inhoud aan de vergadering gelijk zij hadden gedaan met het brood. De vloeistof geleek water, maar ik veronderstelde dat 't witte wijn was. Later hoorde ik echter dat het water was. Na de viering van het Avondmaal keerden allen naar hun plaatsen terug. Daarna kwam een andere man naar den lezeaar en verzocht, dat alle onderwijzers en werkers van de godsdienstklas zouden plaats nemen op het platform. Zij kwamen er op, bijna alle jonge mannen en meisjes, maar ook verscheidene jongens van veertien of vijftien jaar en verscheidene kleine meisjes. Onder hen waren ook drie oudere personen —

een man en twee vrouwen. Een van deze vrouwen zeide eenige woorden over Broeder Maeser, ter wiens gedachtenis de te volgen dienst werd gegeven. Zij sprak van zijn vriendelijkheid, zijn getrouwheid en ijver, hoe hij jaren werkte aan den opbouw van de godsdienstklassen; lijdende alle soorten van ontberingen, van plaats tot plaats gaande, dikwijls loopende en zonder zelfs de noodzakelijkste levenbehoeften en van zijn zelfverloochenende plichten. Zij vertelde verscheidene geschiedenissen om aan te toonen, hoe vriendelijk en goed hij was, en zei, dat iedereen die hem kende, hem liefhad, en bedroefd was over zijn dood. Toen vroeg zij naar vrijwillige ervaringen in betrekking tot hem, en er waren er verscheidene — een ervan, een klein meisje van ongeveer vijftien jaren, sprak met liefelijk, bevende stem, maar haar geestdrift was sterk en ondersteunde haar; zij vertelde met weinige woorden hoe haar geliefde onderwijzer tot haar had gesproken en met erkentelijkheid voor de hulp, die de klas haar had betoond. De eenigszins bejaarde vrouw, riep toen miss L. op om het regelmatigte program te openen. De jongedame kwam van haar zetel; zij was netjes gekleed; haar gelaat straalde van ingetogen bevaligheid; haar stem was laag, maar helder, haar geheele voorkomen en verschijning kon worden beschreven als lieflijk. Zij was nu juist niet aardig, maar bijna schoon en de schoonheid was naar ziel en geest. Haar wangen straalden van gezondheid en misschien van een weinig beschroomdheid, maar zij was overtuigd dat wat zij doen moest, haar plicht en haar voorrecht was, en zij ging door, bescheiden, maar moedig. Zij begon als volgt:

„De godsdienstklas is voor kinderen, voor de kleine kinderen en volwassen kinderen, alle kinderen, en ik noodig u heden allen uit, jongen en ouden, uw jaren te vergeten en allen gelijk aan kinderen te worden. Jezus van Nazareth beminde iedereen, bijzonderlijk de kinderen, en ik zou gaarne hebben dat eenig kind, jong of oud, mij vertelde wat hij zeide tot Zijn discipelen, toen zij de kinderen berispten „om het dringen rondom hem”. Verscheidenen rezen op en zij pikte de jongste er uit, een klein meisje, en vroeg haar te vertellen. Het kind liet voor een oogenblik haar hoofd hangen, maar toen moed vattende, zeide zij: „Laat de kleine kinderen tot mij komen, en verhinder hen niet, want derzulken is het Koninkrijk der Hemelen”.

Toen ging de jonge dame weder verder: „Ik ga u vandaag een kleine geschiedenis vertellen en ik noodig u uit het opschrift daarvan te raden, terwijl ik doorga. Op mijns vaders boerderij waren vele koeien en op zekeren dag stierf een koe, welke een kalf had en het kleine dier groeide op zoo goed als het kon zonder zijn moeders zorg. Wij kinderen voedden het met melk en deden voor het dier wat we konden, maar toen het een jaar oud was en voor zichzelf kon zorgen, was zijn verschijning niet gelijk aan de andere

kalveren van een jaar, en ik noodig eenige kinderen uit mij te vertellen hoe zijn verschijning was en hoe we het konden noemen". Niemand antwoordde voor eenige minuten en toen zeide een jonge man: „Het was niet goed gevoed, het was een stumper". „Dat is 't", zeide de jonge dame, „het had geen goede gelegenheid en was een stumper. Mijn onderwerp voor heden is „de Stumper", en mijn raad is: „Wees geen stumper, doch als ge er een zijt, blijf er dan geen. Ik kende eens twee jongens; zij gingen naar school met mij. De een was groot, zag er goed en pienter uit; de ander was bijna het tegengestelde. De eerste had een bijnaam, namelijk: „Aardige jongen" en hij verdiende hem; hij was altijd netjes en goed gekleed. De ander had ook een naam, namelijk „stumper", en hij verdiende dien ook in 't begin. Hij had geen moeder en hij kwam op school, zonder de lieve zorg, die de ander genoot. Maar na verloop van tijd veroorzaakte naijver en opmerkzaamheid een verandering en hij was ten laatste zoo netjes en keurig als iemand maar wezen kan, en in plaats van de minste van de klas te zijn, was hij de beste geworden. „Aardige jongen" was het eerste jaar de beste van zijn klas, maar naarmate het jaar verliep, haalde de stumper hem in, en toen het laatste schooljaar kwam, was 't niet de „aardige jongen", die de prijzen en de eerbewijzen in bezit nam, maar 't was de „stumper" — neen, geen „stumper" langer, maar de trots van de school. Ik heb daarna het leven van deze volwassen jongens gadesgeslagen; de een is voorspoedig, de gelukkige vader van verscheidene lieve kinderen en de echtgenoot van een bevalige en gelukkige vrouw. Hij heeft altijd gedaan het beste wat hij kon, en iedereen bemint en eerbiedigt hem. Van „aardigen jongen" zal ik slechts zeggen, dat zijn vrouw wasschen aanneemt en zijn kinderen er hongerig uitzien en dikwijls dun gekleed zijn in den winter. Deze beide jongens zijn van plaats verwisseld en de „aardige jongen" is nu de „stumper". Nu, kinderen, jongen en ouden, als gij „stumpers" zijt, blijft geen „stumpers"; wij behoeven het niet te blijven. 't Staat geheel aan uzelf. Ik wensch u te vertellen, kinderen, iets omtrent mijn dierbare moeder, nu, tot haar vergelding, heengegaan naar den hemel. Als ik heden geen „stumper" ben, heb ik haar voornamelijk daarvoor te danken; zij was altijd vriendelijk en edelmoedig, altijd liefderijk in gedachten en daden voor allen. Eens brachten mijn vader en broeders wat nieuwe aardappelen thuis en vroegen moeder en mij ze te wasschen en in tienpondsmanden te doen. Deze moesten worden gezonden naar een dichtbijzijnde mijnstad en er werd verwacht, dat ze een fantasie-prijs zouden opbrengen, daar ze de eerste van het seizoen waren. Er waren ongeveer drie bushels, en we waschten en droogden ze af. Ik begon de kleine aardappelen op den bodem van de mand te leggen en dan de grootere daarboven op. Moeder sloeg mij gade, terwijl ik een mand in orde bracht, en zeide toen: „Neen,

lieve, niet op die wijze, dat is niet geheel eerlijk; we willen geen winst trachten te nemen van iemand". Daarom deed moeder ze in de mand juist zooals ze voorkwamen, zoowel kleine als groote, en ik herinner mij hoe ik bloosde en mij beschaamd gevoelde over mijn eerste daad en mijn bijna onbewust verlangen naar winst. Dat was slechts één van de wijzen, waarop mijn dierbare, lieve moeder mij hielp, mij bij het opwassen te bewaren om een „stumper" te worden. Zij eindigde, boog, glimlachte, en keerde naar haar zetel terug en ik hoop, miss L., dat gij in dit leven zoo gelukkig zult zijn als gij schijnt te verdienen.

Toen hield een jonge man van even in de twintig een toespraak. Hij zerde:

„Ik ga verder dan miss L. en vertel u niet slechts om geen „stumper" te zijn, maar koningen en koninginnen te zijn. Ik kan niet lang spreken, daarom zal ik slechts spreken over de koningen en ik noodig ieder kind uit een koning te zijn, een koning onder menschen. Mijn vader was er een, en ik wensch u te vertellen hoe ik 't eerst dat feit gewaar werd. Toen ik een knaap was, hadden we een buurman ten zuiden van ons wonen en vele wederkeerige bewijzen van vriendschap deden ons gevoelen dat wij en zijn familie werkelijk buurlieden waren. Eéns op een dag kwam zijn vee in ons jonge koren. Zijn jongen dreef ze, toen ze waren opgemerkt, er zoo spoedig mogelijk uit, en hij kwam bij ons en drukte zijn spijt er over uit en bood ons aan de schade te betalen. „Neen", zei vader, „'t was een ongeluk, maar ik geloof, daar we beiden nu vee hebben, en een wassenden oogst, dat we een heining moesten plaatsen, tusschen de beide boerderijen. Laten wij kameraadschappelijk palen en staaldraad koopen en tezamen een rechte heining opstellen en daardoor ons de last besparen om naar elkanders vee te kijken". Dit vond instemming en het staaldraad en palen kwamen en werden op den grond geplaatst. 't Gebeurde op dezen tijd, dat vader en de buurman beiden van huis werden geroepen en een man, die voor ons werkte, en de oudste zoon van onzen buurman werden achtergelaten om de heining op te stellen. Toen vader terugkwam, onderzocht hij de heining en het werk beviel hem. Den volgenden dag kwam onze dienstknecht aannemen en zei, dat buurman S. de heining had neergeworpen. Hij zeide dat ze twee voet over zijn land stond, en stelde hem weer op twee voet over ons land. „Hoe weet gij", zeide vader, „dat ze niet goed stond?" „Wel", zei de man, „mijn zoon en ik hebben het zorgvuldig gemeten en ik gaf hem vier inches voordeel om zeker te zijn niets te nemen van wat ons niet behoort". Dat was recht", zei de vader, „en hij heeft ons slecht behandeld zooals hij doet". Hij vertrok naar dat deel van de boerderij, maar na eenige stappen gedaan te hebben, keerde hij terug, en zeide: „Ik was te haastig en onbuurschappelijk. Laat hem de heining opzetten en over

eenige dagen zal hij beter denken over zijn handeling en het verkeerde zelf goed maken. Hij is altijd een vriendelijk buurman geweest in ziekte en gezondheid en zijn eenige fout in deze is een weinig haastig te zijn geweest". Nu, de dagen gingen voorbij en ik geloof dat onze buurman verbaasd was dat er blijkbaar geen aandacht aan zijn handeling was geschonken. Toen op een dag kwam hij bij ons en zeide aan vader: „Wel, ik verplaatste de heining over de twee voet". „Ja", zei vader, „ik veronderstel dat gij den grond mat en bevond dat mijn knecht en uw zoon een fout hadden gemaakt". „Ja", zeide onze buurman, „zij hadden de heining twee voet over mijn land gezet". „Laat ons het nu gaan meten", zei vader. „Heel goed", zei buurman S. Daarom gingen ze heen en bevonden tot diepe beschaming van een van hen ten minste, dat de heining nu bijna twee en een halve voet over ons land stond. Onze buurman verontschuldigde zich nederig, en zei dat hij en zijn jongen den volgenden dag de heining weder zes inches ten zuiden van de oorspronkelijke plaats zouden zetten. „Neen", zei vader, „we zullen het tezamen doen. We zijn burens en vrienden, en ik moet mij verontschuldigen dat ik mij beleedigd en toornig gevoelde omdat gij de heining plaatstet zonder mij te raadplegen. Ik bedwong die gevoelens, gelukkig, maar ik had ze, en ik moet zeggen, dat 't mij spijt". Buurman S. was geen licht geroerd of spraakzaam man, maar tranen kwamen in zijn oogen, en hij greep vaders hand, en zei: „Gij zeker, gij zijt een goed buurman en een koning onder de menschen". Nu jongens, gij kunt allen koningen onder de menschen zijn en ik noodig u uit daarmede vandaag te beginnen.

Verscheidene anderen spraken. Ik kan de vergadering niet volledig naar billijkheid weergeven, maar zij duurde over de twee uur en toen zij was geëindigd, kon ik niet gelooven dat 't meer dan een halfuur was; de tijd was zoo spoedig omgegaan en ik had er veel belang ingesteld. Wanneer ik naar andere kerken ga en ik zie de schraal verspreide kerkelijke leden meestal uitsluitend samengesteld uit vrouwen, met eenige weinige vervelende, vermoeide kinderen, luisterend naar een onbelangrijken, onpersoonlijken dienst, dan zal ik denken over dien belangrijken, uitdrukkingsvollen dienst en de levendige gezichten van jong, zoowel als oud. Als zij slechte menschen waren, moeten allen in zulk een dienst, welken ik dien Zondagnamiddag zag, comedie hebben gespeeld en ik weet, het was zoo niet. 't Was te ernstig en eenvoudig, om iets anders te zijn dan werkelijkheid. Als ik artikelen lees over de boosheid van dit volk, kan ik slechts denken dat zij door bevooroordeelde individuen geschreven zijn, die, naar ik hoop, niet zoo goed een gelegenheid hebben gehad als ik, om hen onpartijdig te beoordeelen.

C. M. d. G.

Beteekenis en doel van het tijdelijke leven.

(Door N. L. Nelson, Theol. Professor, Brigh. Young College).

(Vervolg).

De ware maatstaf van den strijd, die tusschen geest en element ligt, is binnen in ons te vinden en niet daarbuiten. Bijv.: een tijdlang zullen wij op den Salt Lake-tempel kunnen wijzen met trots, als een van de schoonste gebouwen door de pioniers voltooid. Het is waarlijk iets moois, maar het ware monument ligt in de zielen van de bouwers, van wie de meesten reeds gestorven zijn. Daar, door middel van intelligentie, verhoogde wetenschap, wijsheid, geloof, macht-om-te-willen, liefde, werd de werkelijke tempel gebouwd, die voor eeuwig zal bestaan. Zoo is het met iedere overwinning van den mensch in zijn strijd met de wereld; het uiterlijke wordt, als het ware, in water geschreven; het innerlijke in het onvergankelijke boek des levens.

Het innerlijke gedenkteeken is bovendien één dat meer waar is dan het uiterlijke; want de voltooiing wordt daar gemeten naar den groei der ziel, naar de gelijkenis van onzen Vader in den hemel. Naar het uiterlijke beschouwd worden de werken der menschen gewaardeerd volgens den opgang die zij maken voor een korten tijd op den aardbodem; terwijl de pionier, strijdende met primitieve hulpmiddelen voor een armoedig bestaan, een grooter ziele-monument heeft verkregen dan diegene, wiens naam verbonden is aan het bouwen van een spoorbaan.

Deze gedachte zal ons in staat stellen te begrijpen, dat de beschaving van de 20e eeuw, waarin veel van de problemen des levens opgelost zijn, waar wrijving teruggebracht is tot den druk op een knopje, niet noodzakelijk de beste eeuw is waarin men geboren kan worden; tenzij wij nog die problemen kunnen vinden die dezelfde machten opwekken om te volbrengen, te durven en te lijden, die de nog onoverwonnen wildernis in onze voorvaderen ontwikkelde. Het geeft ons ook een aanwijzing, waarom God het goed vond de lei schoon te vegen. Waarom de voltooide werken uit vervlogen eeuwen in hetzelfde graf begraven werden met hen, die ze voltooiden. Hebben wij dan een openbaring noodig om ons te vertellen waarom onze Vader in den hemel ons sterfelijk maakte en ons in een tijdelijke wereld plaatste? Indien intelligentie — dat verklaard kan worden als zijnde wetenschap, overgezet in daden van rechtvaardigheid — de maatstaf zal zijn van zaligheid en verhooging, dan zijn de voorwaarden, die tot intelligentie leiden, ook noodig tot zaligheid. Is het denkbaar dat intelligentie tot ons kan komen zonder strijd? En waar anders op al Gods scheppingen kan men zulk een reeks strijd-problemen ontvangen —

problemen, die men eerst moet begrijpen, dan uit moet werken door er naar te leven — dan op dezen grond van tijdelijk bestaan?

Bedenk wat het beteekend zou hebben voor den vooruitgang van de wereld, wanneer onze ledematen niet gebonden waren door de zwaartekracht — wanneer onze geesten vrij waren geweest om te komen en te gaan, gelijk in het voorbestaan. Zou er een enkele machine voor het gebruik te land of ter zee, uitgevonden zijn? Zou er ooit ijzer of eenig ander metaal ontdekt zijn? En waar zou de wereld van 's menschen werken zijn zonder de metalen? Het grootste verlies zou echter het innerlijk verlies zijn, de afwezigheid van die overwinning van geest over stof, die het ware wezen der intelligentie vormt.

Zoo ook van die dingen, die onze lichamen afhankelijk maken van voedsel, drinken, kleeding, onderdak en bescherming tegen ontelbare vijanden, zichtbaar en onzichtbaar. Bedenk, wat er aan overwinning over stof verloren zou gegaan zijn, indien onze wereld vrij zou geweest zijn van de gevaren, die geboorte en groei, gezondheid en leven meebrengen, begrensd als het laatste is, in tijd? Zonder dat ons en de lagere vormen des levens, ziekte of dood bedreigde, welke kennis zouden wij bezitten van mensch, dier of plant?

Indien ons leven inderdaad zeker zou zijn geweest, vanwaar zou de prikkel gekomen zijn om één enkele van de wetenschappen te ontwikkelen? En toch hebben wij in ons midden een zekere secte, die beproeft de oogen te sluiten voor die algemeene oproep tot vooruitgang, hetgeen wij noemen ziekte, smart, kwaad, dood.

Zonder dat wij tegengewerkt worden, wanneer wij iets ondernemen met het doel het te willen overwinnen, waar zou de prikkel zijn tot wetenschap of uitvinding? Vanwaar zou de zedelijke oproeping komen voor een verandering in onze levensgewoonten?

Dat gedeelte van het plan van zaligheid, hetgeen in zich sluit het gaan van onze geesten door een tweeden staat, is daardoor gerechtvaardigd, zelfs zonder de autoriteit der Schriften er bij te voegen; en hoe nauwkeuriger wij het beschouwen, hoe overweldigender het bewijs van dit feit wordt.

Evenwel is er door openbaring veel licht geworpen op den aard van de winst voor den geest door onderworpen te worden aan sterfelijkheid.

Beschouw b.v. deze passage: „Want de mensch is geest. De elementen zijn eeuwig en geest en elementen, onafscheidelijk verbonden, ontvangen een volheid van vreugde; en wanneer die gescheiden zijn, kan de mensch een volheid van vreugde niet ontvangen. (Leer en Verb. afd. 93 : 33—34). Volheid van vreugde beteekent hier niets anders dan een volheid van verheffing, want iets dat minder is dan dit moet de vreugde des menschen even zooveel verkorten. Volheid van verheffing is het verkrijgen van

Goddelijkheid, of in de taal der Schriften, „volmaakt wordend gelijk onze Vader in den hemel volmaakt is”.

Zulk een heerlijkheid is slechts mogelijk wanneer er een vereeniging bestaat tusschen den mensch-geest en den mensch-lichaam; want „de geest en het lichaam is de ziel des menschen” (L. en Verb. 88 : 15). Bovendien moet het een onverbreekbare band zijn, zooals het was van de ziel van Christus na Zijn opstanding. „En de opstanding van de dooden is de verlossing der ziel”. (Leer en Verb. 88 : 16).

Zulk een vereeniging begint wanneer de geest het voorbestaan verlaat, zijn eersten staat, en in het vleesch geboren wordt. Deze vereeniging kan men eerst vergelijken met een stralenden bewoner en een huis van klei. Gedurende de eerste kinderjaren is de geest, al zijn verborgen kracht ten spijt, hulpeloos onderworpen aan het lichaam. Spoedig echter houdt hij op een volkomen gevangene te zijn, en begint zijn menschelijke muren te vernieuwen of te ver-zadigen met zijn eigen goddelijke schittering. Hij begint macht te krijgen over het lichaam met de hersenen als hoofdkwartier. Dat is juist wat opvoeding beteekent: het versterken van de vereeniging tusschen geest en element, door het element ondergeschikt te maken aan — en te vormen naar den geest. Het leven is niet lang genoeg om dit proces te voltooien, maar de eeuwigheid zal het zijn; vandaar de opstanding.

Indien nu een „volheid van vreugde” de psychische uitwerking is van deze vereeniging, beschouwd als een laatste onscheidbare band, zouden wij kunnen verwachten dat wij vreugde bezitten bij iederen stap, die ons leidt naar die goddelijke voltooiing, en dit blijkt ook werkelijk het geval te zijn. Bij iedere overwinning van den geest over het lichaam ondervinden wij vreugde; — geen plezier, hetgeen de reactie is van het lichaam, zich leenende voor aardsche hartstochten — maar vreugde, de reactie van den geest, het lichaam ondergeschikt makend door haar neiging tot toegeeflijkheid te overmeesteren, en die neiging keerende in de richting van deugd en geestelijke kracht.

En hier kunnen wij aantoonen een andere bron van zielegroei aan den eenen of ziele-ontaarding aan den anderen kant, die misschien grooter is dan vereenigde krachten van massa of zwaartekracht, in het verscherpen van het verstand en den wil, dat is de sekse-verwantschap, eigen aan sterfelijkheid. De mensch is door den Schep- per begiftigd met de fontein des levens, en naar het gebruik, dat hij ervan maakt, schept hij zichzelf een hemel of hel op aarde.

(Wordt vervolgd).

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE — ASSISTENT: C. ZAPPEY

De eerste Evangelie-bedeeling!

ORSON F. WITHNEY.

Wat wordt er verstaan onder „Evangelie-bedeeling? De term „bedeeling” heeft verschillende beteekenissen. Bedeelen is uitdeelen of in porties verdeelen, zooals wanneer het Sacrament van des Heeren Avondmaal bedeed wordt aan een godsdienstige vergadering. „Bedeelingen der voorzienigheid” is een uitdrukking om de handelingen van den Schepper met zijn schepselen te beschrijven, hetzij vreugde of droefheid, wel of wee. Een Evangelie-bedeeling beteekent het openen van de hemelen en het uitzenden van het Priesterschap en het plan van zaligheid. Het omvat ook den tijd gedurende welken de zaligmakende en veredelende beginselen op deze wijze gegeven, voortgaan te werken in oorspronkelijke macht en reinheid.

Adam, de patriarch van het menschelijk geslacht, staat over alle Evangelie-bedeelingen, insluitende de tegenwoordige, welke al de andere bedeelingen bevat. Desniettegenstaande heeft elk van hen haar eigen onmiddellijke presideerende autoriteit, houdende de geestelijke sleutelen van zijn bijzonderen tijd — hen houdende onder Adam, het universeele hoofd.

De presidenten van die bedeelingen zijn profeten van God, „edel en groot”, gekozen, reeds vóór hun geboorte om Gods „regeerders” te zijn, zooals door de hedendaagsche openbaring aangetoond is geworden. Ons beroep op Joseph Smith is, dat hij presideert over de laatste en grootste dezer bedeelingen — de Bedeeling van de Volheid der Tijden.

De eerste bedeeling van het Evangelie schetst duidelijk:

1°. De invoering van de Wet van Toewijding, aankondigende het verlossingswerk, dat gedaan moest worden tot redding van den gevallen mensch; 2°. de invoering en vroegste bekendmaking van het Evangelie, voor hetwelk de Wet van Toewijding den weg bereid had; 3°. de eerste uitoefening van de patriarchale macht, door vader Adam, ten behoeve van geheel het menschelijk geslacht.

Adam had een altaar gebouwd en was bezig een lam te offeren, toen een engel aan hem verscheen en zeide: „Waarom offert gij offeranden tot den Heere?” Adam antwoordde: „Ik weet het niet,

maar de Heere gebood het mij". Toen zeide de engel: „Het is een gelijkenis van de offerande van den Eeniggeborene des Vaders. Daarom zult ge alles wat ge doet in den Naam des Zoons doen en ge zult u bekeeren en God in den Naam des Zoons voor immer aanroepen". Zoo luidt de heilige geschiedenis, ons door Joseph den Ziener verhaald.

Men moet niet veronderstellen, dat dit Adam's eerste kennis was van de offeringswet, waarvan hij geweten moet hebben, vóórdat het hem in zijn sterfelijk leven geopenbaard werd.

Adam was geen gewoon mensch, maar een groot en wondervol karakter, en deze wereld heeft het laatste van hem nog niet gezien. Ongetwijfeld was hij temidden van hen, die zitting hadden in den Eeuwigen raad, toen het Evangelieplan vastgesteld werd en zijn machtige uitvoerder verkozen. Zeer zeker wist hij van het lam Gods, reeds geestelijk geslacht, om daarna letterlijk geslacht te worden; een gebeurtenis in symbool gebracht door hetzelfde offer, dat de Eerste Mensch bracht, toen de boodschapper des Heeren aan hem verscheen. Maar Adam had de wetenschap van zijn vorigen staat verloren — gelijk alle menschen die op deze aarde geboren worden. Zij was van hem weggenomen, opdat zijn wil vrij en onbelemmerd zou zijn en zijn gedrag onbeïnvloed door één enkele herinnering van zijn vroegere ervaringen. Daarom was het noodig, dat een engel tot hem kwam om zijn geest te verlichten. Daarom ook, de noodzakelijkheid van verdere openbaring door den Heiligen Geest, die de dingen van het verleden in de herinnering terugbrengt en laat zien de dingen die te komen staan.

Adams aanbidding was aannemelijk voor God, want hij was in ieder opzicht gehoorzaam aan de goddelijke leer. Zijn offer van „de eersteling van zijn kudde" symboliseerde getrouw het hemelsch lam, naderhand als voorteken gebruikt bij Israël's feest van het Paaschlam (Het Joodsche Paaschfeest). Zijn rechtvaardige zoon Abel offerde op gelijke wijze, voor hetwelk de Heer „achting had".

Maar Adam's oudste zoon, Caïn, aan wien eveneens de wet van toewijding geleerd was, nam het op zich om van de vastgestelde richting af te dwalen. Inplaats van een lam, „hij bracht van de vruchten des velds". Zijn offer werd verworpen, want „de verordeningen moeten gehouden worden op dezelfde wijze zooals God vastgesteld heeft". Alles was nu klaar voor de inleiding van het groote verlossingsplan, hetgeen bestond in het opheffen van den gevallen mensch en hem de gelegenheid te openen tot eindeloozen vooruitgang en eeuwige verhooging. Inplaats van „een ander Evangelie" te prediken, of de een of andere nieuwe en niet-geautoriseerde vorm van verordening uit te vinden, hield Adam vast aan het Evangelie in al zijn reinheid, stipt volgend de geboden die God gegeven had. Met Zijn eigen stem had Hij Adam bevolen te gelooven, zich te bekeeren en te laten doopen; en, gelijk er is ge-

schreven, „hij werd door den Geest des Heeren weggevoerd en hij werd in het water gedragen, onder het water gelegd, en uit het water voortgebracht....., waarna de Geest op hem neerdaalde en hij was „gedoopt met vuur en met den Heiligen Geest”. Aldus werd het Evangelie gepredikt vanaf den beginne, „en een gebod uitgevaardigd, dat het in de wereld zou blijven tot het einde toe”. Dit, het geval zijnde, komt de vraag op: Was de herstelling van het Evangelie noodig in eenig tijdperk na Adam? Dit sluit een schijnbare tegenstrijdigheid in zich, maar een oogenblik van nadenken is voldoende om het raadsel op te lossen. Het is waar, dat de Heer het noodig vond het Evangelie en het Priesterschap meer dan eens van de wereld weg te nemen; en toch, door herhaalde herstellingen, een opeenvolgenden schakel van bedee-lingen vormend, zijn zij op de aarde geweest vanaf den beginne tot op dezen dag.

Abel viel als een martelaar voor de Waarheid. Gedood door zijn jaloerschen broeder Caïn, werd hij opgevolgd door een anderen broeder — Seth; later geboren. „Een volmaakt man” was Seth, „de sprekende gelijkenis van zijn vader”, en alleen van hem te onderscheiden door zijn ouderdom. Blijkbaar was hij het zinnebeeld van den Zoon van God, „het uitgedrukte beeld” van Zijn Vader's „persoonlijkheid”.

Joseph de Ziener, in een „terugblikkend” visioen, zag Adam in de vallei van Adam-ondi-Ahman. Hij riep zijn kinderen tezamen, en zegende hen met een patriarchale zegening”. Deze gebeurtenis wordt meer volledig weergegeven in deze woorden: „Drie jaren voor den dood van Adam riep hij Seth, Enos, Kenan, Mahalalel, Jered, Henoch en Methusalach, die alle hoogepriesters waren, met zijne andere nakomelingen die rechtvaardig waren, tezamen in de vallei van Adam-ondi-Ahman, en bevestigde aldaar op hen zijnen laatsten zegen.

En de Heere verscheen aan hen en zij stonden op en zegenden Adam, en noemden hem Michaël, den Prins, den Aartsengel.

En de Heere bediende vertroosting aan Adam, en zeide tot hem, Ik heb u geplaatst aan het hoofd te zijn; een menigte van natijen zullen uit u komen, en gij zult voor eeuwig een prins over hen zijn.

En Adam stond op in het midden der vergadering, en niettegenstaande hij door ouderdom was gebogen, vervuld zijnde met den Heiligen Geest, voorspelde hij datgene wat ook zijn nakomeling-schap zou overkomen tot op het laatste geslacht”.

Maar Adam komt wederom terug, komt als de Oude van Dagen, vervullende de profetie van Daniël. En hij zal tot dezelfde plaats komen, waar hij, gebogen door het gewicht van zijn 9 eeuwen, zijn nageslacht zegende vóór het einde van zijn aardsche loopbaan. In de vallei van Adam-ondi-Ahman, zal de Oude van Dagen zitten, raad houdende met zijn kinderen, om hen voor te bereiden voor

de komst van den Zoon des Menschen. Ik heb u gezegd, dat de Evangelie-bedeelingen onderling aan elkaar verwant zijn. Alleen moet er nog bijgevoegd worden, dat de machtige patriarchale zegening — de machtigste die ooit gegeven is — waarin Vader Adam de geschiedenis van het menschelijk geslacht voorlegde, in verbinding met zijn vooruitziende komst temidden van zijn nakomelingen — zooveel als rechtvaardig genceg zijn om vóór hem te staan — op dezelfde plaats waar hij zijn laatste zegen gaf en zijn wondervolle wereld-bedeekkende profetie uitsprak, een zeer nauwe verwantschap aantoont tusschen de eerste en de laatste bedelingen van het Evangelie.

J. H.

HET RECHTE PAD!

Zooveel hoofden, zooveel zinnen
 Wordt er door den mensch gezegd;
 Wie maakt één van zin, die zinnen?
 Wie zet al die hoofden recht?
 Hoofden zijn er, die gekeerd zijn
 Naar datgeen wat eenmaal was.
 And'ren, die terzij zich wenden
 Doch verdwalend dan alras
 Van 't rechte pad, weer and'ren zien
 Steeds naar voren, in de toekomst
 Wat die hen wel moge biên!
 Maar wie, wiè ziet er naar boven?
 Wie verwacht zijn heil vandaar,
 Waar God's heil'ge eng'len wonen?
 Waar zij juichen met elkaar!
 Waar wij allen eenmaal juichten
 Toen ons het Verlossingsplan
 Werd getoond, hoe wij, God's kind'ren
 Werden deelgenoot daarvan.
 Onze geesten die daar woonden,
 Kennend toenmaal, goed noch kwaad,
 Kregen een nieuwe woonplaats
 Verschenen in hun zen staat,
 Als een mensch van vleesch en beenen,
 Zooals gij en ik hier staan.
 Onze geest, als kind geboren,
 Zal als kind weer henengaan!
 Maar dan is 't een kind dat wéét,
 Wéét van vreugde, smart en lijden;
 Weet, wat kwaad is en wat goed
 Wat kan bedroeven of verblijden.

Want dit is toch 's levens doel.
 Wij zijn hier op aard' geschapen
 Om door moeite, zorg en strijd
 Slechts met liefde als ons wapen,
 Onze proeftijd door te maken.
 Opdat wij volmaakt eens zouden
 Tot des Vaders troon genaken.
 Lijden loutert, niets is meer
 Waar, dan dit oud gezegde:
 Hoeveel leed de Christus niet
 Eer Hij het leven nederlegde.
 Dat leven, dat Hij dierf voor ons;
 Voor ons toch werd hij hier geboren
 In een stal te Bethlehem.
 Onder het volk, dat ééns verkoren
 Door den Vader, als Zijn volk
 Toen in duisternis gehuld was,
 En in dien zoo donk'ren nacht
 Wel verwachtte den Messias;
 Maar hoe konden zij nu weten
 Dat dat kind uit Nazareth
 Hun Messias zoude wezen?
 Dus, werd hij opzij gezet!
 Hij werd niet door hen begrepen;
 Hij, die al hun wetten brak,
 Hij kon de boodschapper niet wezen
 Van God; hun toorn ontstak!
 Wat durfde hij zich te vermeten,
 Zich te noemen, Godes Zoon!
 En hùn koning, het was dwaasheid
 En hij ontving der dwazen loon!?
 Zoo dachten zij; Maar wie was dwazer
 Dan 't hun-Messias-kruisend volk.
 En toen in deze laatste dagen
 Weer een boodschapper opstond
 En moedig durfde te getuigen
 Dat God hem tot de menschen zond,
 Toen werd ook hij, vervolgd, geslagen
 En ten laatste laf vermoord!
 Niet dat hij zich had misdragen,
 Maar 't was eenvoudig ongehoord
 Dat een knaap van 14 jaren
 Vertelde aan de goede liên
 Dat, na 't gebed om licht van boven
 Hij, Jezus zelve had gezien;
 En toen hij later zelfs beweerde

Een profeet te zijn van God,
 Toen was 't te ver met hem gekomen
 En weldra werd hij 't volk ten spot,
 En, gelijk het dwaze Israël
 Zijn Koning aan het kruishout hing,
 Zoo werd dan wederom verworpen
 Het licht dat men van God ontving.

Zooveel hoofden, zooveel zinnen
 Wordt er door den mensch gezegd.
 Mormonisme zal het winnen
 En zet al die hoofden recht!
 Niet ter rechter of ter linker,
 Niet vooruit of achteruit,
 Maar den blik gericht naar boven,
 Dat alleen brengt ons vooruit!
 En wanneer wij in zijn volheid
 't Evangelie ook verstaan,
 Zullen wij dan van elkander
Kwaad denken of spreken gaan?
 Neen, o neen, duizendmaal neen!!!!
Dat is niet de geest des Heeren
 Als wij Zijne kinderen zijn
 Zullen we Zijn geboden eeren!
 En het hoogste, grootst gebod
 Van **liefde, dat** moeten wij leeren!!
 Willen wij ééns aanspraak maken
 Tot onzen Vader terug te keeren!
 Liefde zij ons aller wapen
 Dat ons ter overwinning leidt!
 Even zeker als dat daarna
 Bij God ons wordt een plaats bereid!

J. HILLEBRANT.

Van over den Oceaan.

Dat Kerstmis een tijd van verrassingen is, ondervonden de zendelingen van de Nederlandsch-Belgische Zending wederom, toen hun het aangename bericht bereikte, dat de secretaris der Hollandsche Zendelingen-Vereeniging, ouderling B. Tiemersma, in naam dier vereeniging, een som gelds aan den president der zending, John P. Lillywhite, had doen toekomen, om verdeeld te worden onder de zendelingen voor een Kerstgeschenk.

De zendelingen betuigen hiermede hun hartelijken dank en waardeering aan allen, die bijgedragen en op zulk een aangename wijze getoond hebben, dat zij de arbeiders in den wijngaard des

Heeren in hun oud vaderland of zendingsveld niet vergeten en roepen alle Heiligen en ex-zendingen een gezegend en gelukkig Nieuwjaar toe.

Wij laten hier het schrijven van ouderling Tiemersma, welke in ons land geen onbekende is, in zijn geheel volgen:

Den Heer John P. Lillywhite,
Crooswijkschesingel 16b,
te Rotterdam.

Waarde Broeder Lillywhite,

Tegelijk met dit schrijven heb ik de Nationale Bank Vereeniging te Utrecht last gegeven u een bedrag over te maken in Hollandsch geld, gelijk staande met EEN HONDERD EN VIJF EN TWINTIG DOLLARS, en ik twijfel niet of enkele dagen na ontvangst van dezen brief zal u dat bedrag wel geworden.

Dit geld, bijeengebracht voor 't grootste gedeelte door de Hollanders in Utah, en voor de rest door Amerikaansche ex-zendingen, is bestemd om aangewend te worden ten bate van de zending in 't algemeen, en wij laten het gaarne aan uw oordeel over hiermede te handelen naar uw beste weten.

Opgemerkt evenwel zij nog, dat ongetwijfeld bij de gevers heeft voorgelegen de idee om den zendingen in Holland een klein Kerstgeschenk te vereeren, zoodat wanneer u in dien geest zou kunnen besluiten, dit ongetwijfeld den bijeenbrengers groot genoegen zou doen.

Honderd en vijf dollars is een directe gift verzameld door de Nederlandsche Zendingen-Vereeniging, terwijl de resterende twintig dollars afkomstig zijn van de zoozeer bekende Holland Dramatic-Club, die midden October l.l. een uitvoering gaf, waarvan ze, als reeds enkele malen voor dezen, de netto-opbrengst aan ons genootschap afdroeg om naar Holland over te maken.

Inmiddels met allerbeste groeten en Gods zegen voor uw aller welzijn,

Uw toegenege broeder:

B. TIEMERSMA.

Secretaris der Ned. Zend. Ver.

* * *

Het is nu al ruim twee jaren geleden, dat wij onze intrede deden in dat heerlijk en wondervol land, waar Brigham Young eenmaal zijn staf in den grond plaatste en de beteekenisvolle woorden sprak: „Here is the place!” Hoe dankbaar kunnen wij gevoelen overtuigd te zijn dat hij een Godsmann was en het voorrecht te hebben gehad de boodschap van het Evangelie in ons geboorteland te

hebben mogen ontvangen; te weten, dat zij, die ons verkondigden: „God heeft wederom van den hemel gesproken!” werkelijk dienst-knechten van den Allerhoogste waren. Die woorden klonken ons als muziek in de ooren.

Nu, broeders, zusters en vrienden, het feit, dat ik mij nog steeds grootelijks verheug in het Evangelie, is oorzaak dat ik deze regelen schrijf. Ik kan niet in woorden uitdrukken wat er in mijn hart omgaat, wanneer ik gelegenheid heb in den tempel te werken, naar de heerlijke muziek in den tabernakel te luisteren en de woorden van Apostelen en Profeten te mogen hooren.

Wij zongen menigmaal in de Hollandsche vergaderingen: „Wij danken U, Heer, voor Profeten!” en dan heb ik dikwijls over de beteekenis van die woorden nagedacht. Nu leven wij in hun tegenwoordigheid en hun prediking is van even groote waarde als die van de Apostelen vanouds.

Ja, broeders en zusters, de Hollandsche vergaderingen zijn nog niet door mij vergeten en ook de Zondagsschool niet. 't Was inderdaad hard voor mij de Hollandsche Zondagsschool te moeten verlaten, doch de herinnering aan de prettige uren erin doorgebracht, zal mij altijd aangenaam zijn.

Wij leven nu in het land van Zion, waarvan we in Holland zoo gaarne zongen. Het is hier een goed, vruchtbaar land en inderdaad een goede woonplaats voor o p r e c h t e Heiligen der Laatste Dagen. Zij zullen er vrede vinden en de beloofde zegeningen niet ontgaan.

Vóór ik eindig, roep ik U nog mijn beste wenschen voor den nieuwen jaarkring toe en moge de Heere ons helpen om standvastig te blijven en voor de waarheid pal te staan.

Uw Zuster in Christus,
H. L. VAN LANGEVELD.

* * *

Wij ontvingen alzoo schrijven van broeder W. Koster en zuster C. P. Doezie van Salt Lake City. Beiden drukken hun vreugde en dankbaarheid uit over het voorrecht hetwelk zij bezitten om met Gods kinderen in het land van Zion vergaderd te zijn en nog meer van Zijn wegen te leeren. Zij moedigen alle Heiligen aan, getrouw te blijven aan het verbond, hetwelk zij met hun God aan het watergraf gesloten hebben en vooruitgang te maken in de school des levens, en wenschen alle leden, vrienden en bekenden in Holland Gods onmisbare zegen toe en een gelukkig en voorspoedig Nieuwjaar.

INHOUD.

Een vertrouwelijk overzicht over de Mormonen . . .	blz. 17		De eerste Evangelie-bedeeling! blz. 25
Beteekenis en doel van het tijdelijke leven	„ 22		Het Rechte Pad! . . . . . „ 28
			Van over den Oceaen . . . . . „ 30